

Ayakkabı Tokası

– REİS-1 · 29 Ocak 2013

AYAKKABI TOKASI

Sınıfa girdiğinde olağan gürültülerden hiçbir eser yoktu sınıfta. Şaşkınlığına rağmen dersine devam etti. Sınıfın bu hali, onu huzursuz etmeye başladı. Önce meselenin kaynağını aradı.

Burcu'nun, sırasının üstüne kapaklanması dikkatini çeken ilk husus oldu. Baş ağrısı gibi sıradan bir rahatsızlığının olduğunu düşündü ilk önce. İşin okuma kısmını bir öğrencisine görev verdi. Böylece dersin akışı, sekteye uğramamış olacaktı.

Meltem Öğretmen, Burcu'nun durumu hakkında bilgi almak için güvendiği ve sevdiği Gülşen ve Nurten'e yöneldi. İkizdiler bunlar. Sınıftakiler de çok severlerdi bu çalışkan ve dürüst çocukları.

O da çok isterdi ikiz çocuklarının olmasını. Acaba hayat, her emeli, altın tepside sunar mıydı? Onların sıkıntıları zor olurdu ama zahmetlerini bir kerede çekmiş olur, hem bir büyütmüş olurdu onları.

Uzmanların, bir çocuğun birlikte oynayabileceği kardeşinin olmaması sebebiyle tek çocuklu ailelerin ve hem de çocuğun, problemlili olacağı konusundaki uyarısını yerinde ve çok doğru buluyordu.

Veysel sarı saçlı, bir an olsun yerinde duramayan kıpır kıpır, afacan fakat çok sevimli, cana yakın bir çocuktu. Kendisine söz verilmeden ayağa kalktı ve dişlerini gösterinceye kadar gülümseyerek:

- Hocam, ayakkabısının tokası düşmüş. Burcu onun için ağlıyor, dedi.

Meltem Öğretmen bir kafa sallamasıyla, bir sus işaretiyle durdurdu onu. Öğretmenin bakışlarından da etkilenen Veysel, ister istemez yerine oturmak zorunda kaldı. Sınıftakiler Burcu'nun dışarıdan bakıldığında basit gibi görünen bu ağlama nedeninden çok, Veysel'in her zamanki durumuna gülüştüler. Gülüşmeleri, uğultular takip etti. Veysel'e kızamadı, sınıftakileri de göz temasıyla hizaya getirdi Meltem öğretmen. Öğretmen için iyi olmuştu aslında bu bilgi. İkizlerden de aynı bilgiyi aldı. Aradaki fark, onlarda Veysel'in tavırlarından hiçbirinin olmamasıydı. Teyit ettiği bilginin ardından pencere tarafından ikinci sırada oturan Burcu'nun yanına gitti.

Burcu, sınıfta olup bitenlerden habersiz ve sıranın üstüne kapaklanmış bir durumdaydı. Belki de ağlayarak kendinden geçmişti. Öğretmenin sorusuna belki de oralı olmak bile istemiyordu. Belki de öğretmenin kendisiyle ilgilenmesi için dikkat çekmek istiyordu.

Öğretmeni, ilk önce başını hafifçe okşadı onun. Sonra da kapaklandığı sıradan başını kaldırmaya çalıştı öğrencisinin. İlk etapta bu teşebbüsü karşılık bulmadı. İkinci hamlesi de boşa çıktı Meltem Öğretmenin. Direnmekle kalmamış, bütün alıcıları da kapatmıştı Burcu. Öğretmenin birkaç güzel sözünü dahi duymuyordu çünkü.

Meltem Öğretmen, öğrencisinin başını sıradan bu sefer tek harekette kaldırdı. Saçlarının değdiği yerleri bile islatmıştı gözyaşları. Konuşmadan önce elleriyle onun gözyaşlarını sildi. Öğretmenin bu yaklaşımı, biraz olsun kırmıştı onun inat direncini; dindirmişti bir nebze olsun göz pınarlarını. Fakat "Niçin ağlıyorsun kızım?" sorusunun cevabı kayıptı.

Burcu anlaşılın hiç konuşmak istemiyordu. Belki arkadaşlarının onun bu garip karşılanacak ağlama sebebine tekrar gülmelerinden, kendisini yadırgamalarından çekiniyordu. Öğretmeni, Burcu'nun tekrar

sildi gözyaşlarını. Bu siliş, bir pırıltı oluşturdu kızcağızın gözlerinde. Öğretmeni, bu pırıltıyı çok iyi okuyunca öğrencisinin kulağına eğildi.

- Niçin ağlıyorsun bakalım? Hiç kimse duymayacak konuştuklarımızı. Haydi, söyle kulağıma. Rahatlamış olursun...

Öğretmeni, özel bir problemi olacağı endişesiyle böyle bir konuşma yolunu tercih etti. Burcu önce ürkeklik gösterdi. Fakat bu ürkekliğinden galip olarak ayrılmalıydı. Kendisine bir anne-baba gibi davranan öğretmenine sokulmalıydı artık. Suratını ekşitmemeliydi bu bahar esintisine, ters yüz etmemeliydi bu nesimi meltemi. Biraz toparladı kendisini. Başını, öğretmenine hafifçe çevirdi; yaklaştırdı. Öğretmenin bu yakınlığına, öğretmeninde okuduğu bu güvene şu karşılığı verdi:

- Ayakkabımı, annem yeni aldı. Onun tokası koşturdu.

Öğretmeni, tebessüm etti bu ilginç ağlama sebebine. Kendisi için havadan sudan bir ağlama sebebiydi belki. Fakat altıncı sınıfa yeni başlayan bir çocuk için aynı şeyi söylemek mümkün müydü? Onun için öğrencisinin bu ağlama sebebiyle alay etmedi, edemezdi.

Bu davranışı, bir başka güven duygusu aşıladı Burcu'ya. Öğretmeni, bu güveni sürdürebilmek için onun ayakkabılarına baktı. Hakikaten tokenin biri, yoktu yerinde. Bir çözüm bulabilmek için çocuğun nabzını ölçtü:

- Tokenin birisi düşünce ne olacak ki?

- Annem çok kızar. Çünkü ayakkabıyı yeni aldı.

- Olsun canım! Ayakkabı, görevini yapıyor ya!..

- Olmaz! Annem çok kızar. Hem tokenin birisi olmayınca ayakkabım hiç güzel görünmüyor.

- Sen, her şeyden önce annene sana yeni ayakkabı aldığı için kocaman öpücüklerle teşekkür et! Şimdi gelelim senin esas problemine bir çözüm bulmaya!

-N e çözümümü? Nasıl çözebiliriz ki bu problemi öğret-menim?

Çocuk, aslında annesinden korkmaktan ziyade ayakkabılarının güzel görünmeyeceği ve arkadaşlarının kendisiyle bu sebeple alay edecekleri endişesini taşıyordu anlaşılır.

- Ne çözümümü olacak! Diğer tokayı da kopartalım! Böylece göze çirkin görünmemiş olacak ayakkabılarının.

Gözyaşlarından iyice arınan Burcu'nun gözlerinden sevinç okunuyordu. Öğretmenin bu fikri, onun mantığına da yattığı için bu mesele çözülmüştü. Fakat Veysel'in ne ağzı duruyor ve ne de kendisi yerinde duruyordu.

Bir meselenin üstesinden gelmişti ama Veysel gibi olanları ne yapacaktı Meltem Öğretmen? Bunlar, ilk yıllarında kendisine tecrübe kazandıracak mayanın tuzu biberiydi demek ki.